

Mundus Aspectabilis Philosophice Consideratus

Falck, Joseph

Augustae Vindelicorum, 1740

§. III. Quænam Replicationem consequantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95848](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95848)

præsentia definitiva, quæ minimè naturalis est materiæ : ergo à fortiori sub circumscriptiva, quæ naturalis est ; prior enim modus involvit duo miracula, posterior duntaxat unum. Conf. quia hæc sententia videtur magis consentanea SS. Litteris, & menti Patrum, ac Ecclesiæ. Nam etsi Christus non deserat cælum, usque dum inde veniat judicare vivos & mortuos, legitur tamen apparuisse sapius in terris sub ubicatione circumscriptiva, uti Saulo dicens : *Ego sum JESUS, quem tu persequeris.* In Hist. Eccles. dicitur etiam apparuisse Petro ; & hujusmodi apparitiones leguntur frequenter in aliis historiis fide dignissimis. Idem habetur de pluribus Sanctis, qui simul visi sunt in duobus locis : talis fuit replicatio S. Antonii Patavini, talis S. Franc. Xaverii, qui simul visus est in navi & in scapha per vim tempestatis longius abstracta, tales sunt aliæ multæ. Quis jam omnes hujusmodi historias neget? aut dicat, hæc fuisse duntaxat sensuum ludibria, aut hæc omnia facta fuisse per Angelos? cum tamen in historiis legatur, Christum ipsum & Sanctos apparuisse, & nomine suo locutos esse. Majus certè miraculum quilibet Catholicus in Evcharistia fateri debet.

§. III.

Quænam Replicationem consequantur?

Dicendum 1. Quoties subjectum aut alterum extremum ponitur simul in pluribus locis, illud connaturaliter comitantur illa omnia, quæ ipsi physice uniuntur, & non sunt affixa certo loco. Ratio est, quia per unionem subjectum accipit quasi possessionem suorum accidentium, & exigit ea secum habere, quæ ipsi unita sunt; Deus autem etiam in miraculis, nisi specialis interveniat finis, aut ratio miracula multiplicandi, agit secundum rerum exigentias, & connaturaliter operatur, quantum patitur ratio miraculi. Et hæc doctrina aperte colligitur ex Conc. Frid. sess. 13. ubi docet, licet sub speciebus panis vi verborum ponatur solum corpus Christi, per concomitantiam tamen, & ob connexionem, quam cum corpore Christi habent, poni etiam sub iisdem speciebus animam ac sanguinem &c. Hinc ajunt communiter, quod si quis in triduo mortis consecrasset, ille sub specie panis solum corpus, sub specie vini solum sanguinem posuisset : nunc autem postquam Christus resurrexit à mortuis, ubi hæc omnia inter se copulantur, unum sine alio non ponitur.

Dicendum 2. De potentia tamen absoluta non repugnat ex duobus extremis unitis alterum replicari non replicato altero v.g. non implicat replicari corpus Petri, non replicata ejus anima, quia in hoc nulla apparent contradictoria.

Dicendum 3. Enti replicato possunt convenire prædicata opposita & incompatibilia in eodem loco, si prædicata ab ubicationibus pendeant, & oppositio fundetur unice in loco & spatio. Quod ut intelligatur, distinguenda sunt duplicis generis prædicata : aliqua enim formaliter appellant locum & situm, ut moveri & quiescere, stare & sedere &c. alia ex conceptu suo abstrahunt à loco & ubicatione, ut calere, frigere, amare, odisse, &c. Unde in hac conclusione dicimus, posse hominem replicatum diversa prioris generis prædicata suscipere, ita ut in uno loco stediat, in altero sedeat, in uno habeat caput in altum, in alio pedes &c. similiter ut idem dolium replicatum plus liquoris contineat, quam non replicatum, ut in uno loco repleri possit vino, in alio aqua, quia nempe capacitas ista major vel minor solum provenit à magnitudine aut parvitate

rate spatii; cum ergo dolium replicatum occupet majus spatium, evadit etiam capacius. Ratio conclusionis est, quia cum hujusmodi prædicata opposita fundentur tantum in ubicationibus, & istæ sint diversæ & distinctæ, poterunt sine contradictione talia prædicata recipere. Quod patet ulterius in Christo Domino, qui in cælo extensus est, non item in Evcharistia; quia nempe in uno loco habet ubicationem definitivam, in alio circumscriptivam. Item in anima rationali, quæ cum locetur in spatio divisibili, potest in una manu moveri sursum, in altera deorsum.

Dicendum 4. Prædicata pugnancia quoad subiectum, & non præcisè quoad locum, æquè parum convenire possunt enti replicato, quàm non replicato. Unde 1. si in eodem subiecto duo contraria, v. g. summus calor & summum frigus, naturaliter conjungi non possint; nec poterunt in hujusmodi subiecto replicato connaturaliter, & vi solius replicationis conjungi. 2. si tamen possint in subiecto non replicato conjungi supernaturaliter, poterunt etiam eodem modo conjungi in replicato. 3. Si verò nec de potentia absoluta in subiecto non replicato conjungi possint, uti est amor & odium DEI, consensus & dissensus circa eandem rem &c. etiam supernaturaliter fieri non poterit, quantumvis subiectum replicetur. Conclusio hæc videtur ex terminis convenientior, quàm opposita, quæ dicit eundem hominem posse in uno loco peccare, in altero bene agere, esse hic Deo gratum, alibi ingratum &c. Ratio ulterior est, quia per replicationem non tollitur contrarietas talium accidentium, nec duplicatur subiectum: ergo tam parum poterunt esse in eodem subiecto replicato, quàm non replicato.

Dicendum 5. Agens replicatum, nisi Deus dando novum *ubi*, novas etiam addat vires, non potest plus, quàm non replicatum, nisi ratione applicationis. Patet ex dictis, quia replicatio per se non auget vires, sæpius tamen agens melius applicat. Hinc autem inferitur 1. hominem replicatum non esse fortio-rem, facilius tamen posse hostem vincere, quia ipsum potest aggredi à fronte & à tergo. 2. Posse quidem in duplici loco comedere, non tamen plus, quia per cibum in uno loco etiam saturatur in alio, ut patet ex concl. 1. 3. Sicut in uno loco non potest spectare comædiam, & attentè studere, ita nec in diversis. 4. Posset tamen homo replicatus à pluribus videri, quia pluribus applicatur, ex qua præsentia sequitur reflexio lucis, aut productio specierum in oculis intuentium, sine defatigatione aut reactione corporis replicati. 5. Homo replicatus, etsi plura posset objecta videre, non tamen omnia semper distinctissimè, quia tandem in retina tot concurrerent, ut visio fieret confusa. Uno verbo illa potest homo replicatus, quæ sequuntur ex multiplicitate ubicationis, non tamen potest ea, quæ supponunt multiplicitem subiecti.

§. IV.

Difficultates Contrariæ.

PRImam sic proponit Albertinus quidam Calv. lib. 1. cap. 26. si idem corpus esset simul Lugduni & Rotomagi, tunc distaret à seipso, sicut distant hujusmodi civitates, posset ad seipsum accedere, esset Lugduni simul actu & potentia &c. in quo argumento ita sibi complacet homo hæreticus, ut mox subjungat, se non concipere, quid ad hoc responderi possit. Resp. tamen, difficultatem

S

non